

La Diagonal exhibeix tots els seus secrets

ARXIU HISTÒRIC MUNICIPAL DE BARCELONA

Després de les diverses biografies que ha realitzat Lluís Permanyer, ara li toca el torn a la Diagonal.

Les obres de perllongació de la Diagonal, una de les fotografies que il·lustren el llibre de Lluís Permanyer.

Els monàrquics barcelonins van fer més gala de gassiveria que no d'entusiasme quan l'Ajuntament de Barcelona va proposar de cancel·lar per mitjà d'una subscripció pública el préstec bancari concedit l'any 1921 per acabar el palau reial de la Diagonal.

Lluís Permanyer recorda el fet al llibre *Biografia de la Diagonal*, publicat per la Campana. Per tal d'estimular la participació va fer una crida que destacava que participar-hi era un bon negoci, perquè, a més de diplomes, es podien obtenir, per sorteig, valuosos xalets envoltats de jardí i de terrenys. "S'ha dit -escriu Lluís Permanyer- que era un Palau Reial no pas ade-

quat a la grandesa de la Monarquia, sinó precisament al seu ocàs; em sembla just, tot i que desacredita un cert sector de la societat barcelonina."

El cronista ens ofereix mil i una curiositat que van acompanyar la urbanització de l'avinguda més llarga de la ciutat. Com ara que Puig i Cadafalch féu escriure una llegenda, sota el plafó dedicat a Sant Jordi de la casa de les Punxes, que deia: "Sant

Patró de Catalunya, torneunos la llibertat", inscripció que Lerroux va denunciar des del diari *El Progreso* el 10 de novembre de 1907 amb l'article "Separatismo y arquitectura".

La Diagonal exhibeix en el llibre tots els seus secrets, tret d'un, diu l'autor: perquè va ser rebatejada l'any 1891 amb el nom d'Agustín de Argüelles, liberal exiliat sense cap relació amb la ciutat... **Ll. B.**